

Sygn. akt II K 915/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Justyna Gawin-Kwiatek

Protokolant Marta Michniewicz

przy udziale Prokurator Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu A. M.

po rozpoznaniu dnia 6 maja 2016 r.

sprawy karnej

S. D.

syna Z. i W. z domu T.,

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 września 2015 roku na drodze publicznej (...) w okolicach miejscowości D. w woj. (...), prowadząc pojazd marki M. o nr rej. (...) nie stosował się do decyzji Starostwa Powiatowego w J. (...) z dnia 29 października 2010 roku o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami

tj. o czyn z art. 180 a kk

I. **oskarżonego S. D. uniewinnia od popełniania zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 180 a kk,**

II. II. wydatki powstałe od chwili wszczęcia postępowania zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W toku przeprowadzonego na rozprawie postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 29 listopada 2010 roku Starosta (...) w oparciu o art. 140 ust. 1 pkt 4 lit. a i c ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym cofnął oskarżonemu uprawnienia kategorii A i B przysługujące na podstawie dokumentu nr (...) druk nr (...) wydanego w dniu 18 września 2002 roku, nakazując oskarżonemu niezwłoczny zwrot dokumentu do depozytu Starostwa Powiatowego w J..

W dniu 5 sierpnia 2011 roku oskarżony poddał się badaniu psychologicznemu w oparciu o art. 124 ust. 1 pkt 2b ustawy prawo o ruchu drogowym i psycholog stwierdził brak przeciwwskazań psychologicznych do kierowania pojazdami.

W dniu 7 kwietnia 2014 roku oskarżony wymeldował się z miejsca pobytu stałego, mieszka bowiem za granicę, na Ukrainie, tam znajduje się jego centrum życiowe. Do Polski przyjeżdża raz w miesiącu, na 1 -2 dni. W 2014 roku oskarżony uzyskał ukraińskie prawo jazdy uprawniające do prowadzenia pojazdów kategorii B (samochód osobowy), B1 (motocykl), C (samochód ciężarowy).

W dniu 15 września 2015 roku oskarżony prowadził samochód marki m. jechał przez miejscowość D.. Został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy G. W. i D. S.. Funkcjonariuszom policji oskarżony okazał ukraińskie prawo jazdy. Funkcjonariusz sprawdzili oskarżonego w policyjnej bazie danych, z której wynikało, że oskarżony nie posiada polskiego prawa jazdy, bowiem uprawnienie to zostało mu cofnięte. Policjanci poinformowali oskarżonego, że w związku z tym zostanie wszczęte postępowanie karne.

Dowód:

- zeznania świadków G. W. k. 40 odw. (1odw. zbioru C), D. S. k. 42 odw. (3 odw. zbioru C)
- wyjaśnienia oskarżonego k. 23-24 zbioru A
- decyzja k. 8 zbioru A
- zaświadczenie o wymeldowaniu k. 37
- orzeczenie psychologiczne k. 38

Oskarżony **S. D.** nie był karany. Ma wykształcenie średnie, jest stanu wolnego, nie ma zobowiązań alimentacyjnych. Prowadzi działalność gospodarczą, uzyskuje dochód miesięczny w wysokości 10 000 zł.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 23-24 zbioru A,

Oskarżony nie przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu

* * *

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwoliła Sądowi na przyjęcie, że oskarżony jest sprawcą i jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalono na podstawie nie budzących wątpliwości, zgodnych i uzupełniających się dowodów w postaci zeznań świadków wyjaśnień oskarżanego i dokumentów w postaci decyzji, zaświadczenia i orzeczenia.

Nie ulega wątpliwość, że oskarżony w dniu 15 września 2015 roku zatrzymany został do kontroli drogowej, nie posiadał od 2010 roku uprawnień do prowadzenia pojazdów wydanych przez polskie władze, a od 2014 roku posiadał prawo jazdy wydane przez właściwe organy Ukrainy.

Jak wynika z decyzji o cofnięciu uprawnień podstawą jej wydanie był fakt nie poddania się przez oskarżonego sprawdzeniu kwalifikacji na wniosek komendanta wojewódzkiego Policji po przekroczenia 24 punktów karnych otrzymanych na podstawie prawomocnych rozstrzygnięć o ukaraniu za wykroczenia drogowe i nie poddaniu badaniu psychologicznemu. W związku z niedopełnieniem tych obowiązków starosta cofnął oskarżanemu uprawnienia, to jest wydane w dniu 18 września 2002 roku prawo jazdy.

Zgodnie z art. 180 a kk karze podlega ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami.

Za popełnienie tego przestępstwa odpowiada ten kto prowadzi na drodze publicznej pojazd mechaniczny nie mając do tego uprawnień, ale nie dlatego, że ich nigdy nie miał tak jak sprawca wykroczenia z art. 94 § 1 kw, ale dlatego, że zostały mu cofnięte.

Jak wynika z uzasadnienia rządowego projektu ustawy z dnia 20 marca 2015 roku o zmianie ustawy kodeks karny i niektórych innych ustaw (druk sejmowy (...)) wprowadzenie min. art. 180 a kk miało odpowiadać „na potrzebę bardziej zdecydowanego i efektywnego działania na rzecz poprawy bezpieczeństwa w ruchu drogowym.” Celem wprowadzania tej regulacji było karanie sprawców prowadzących pojazd mechaniczny bez wymaganych uprawnień, które zostały uprzednio utracone np. w związku z orzeczeniem środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów lub w związku z ponownym przekroczeniem liczby 24 punktów karnych.” Jak wynika z uzasadnienia projektu „wydaje się, że poddanie tych osób reżimowi wykroczeniowemu stanowi zrównanie ich z osobami, które wprawdzie nie posiadają uprawnień, ale jednocześnie nie wykazały się stwarzaniem szczególnego niebezpieczeństwa (np. poprzez jazdę pod wpływem alkoholu), co (...) nie wydaje się uzasadnione. Propozycja dodania art. 180a k.k. odpowiada na ten problem”.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżony utracił uprawnienia wobec faktu przekroczenia 24 punktów karnych. Oskarżony wielokrotnie karany z wykroczenia drogowe był bez wątpienia kierowcą stwarzającym zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Jednak zwrócić należy uwagę na okoliczności istotne dla odpowiedzialności oskarżonego. Oskarżony zmienił miejsce zamieszkania, wyprowadził się poza granice RP, zamieszkał na Ukrainie, tam przeniósł swoje centrum życiowe. Nie był w z związku z tym zainteresowany uzyskaniem uprawnień na terenie Polski, zdał stosowne egzaminy na Ukrainie, uzyskując w ten sposób uprawnienia do prowadzenia pojazdów mechanicznych nie tylko na terenie Ukrainy, ale również i Polski i kilkudziesięciu innych państw. Wskazać tu należy na postanowienia art. 41 Konwencji o ruchu drogowym, sporządzonej we W. dnia 8 listopada 1968 roku, której stronami są zarówno Rzeczpospolita Polska jak i Ukraina.

Zgodnie z tą regulacją umawiające się strony uznają:

- a) każde krajowe prawo jazdy, sporządzone w ich języku narodowym lub w jednym z ich języków narodowych, a jeżeli nie jest sporządzone w takim języku, to, do którego jest dołączony uwierzytelniony przekład;
- b) każde krajowe prawo jazdy,
- c) każde międzynarodowe prawo jazdy.

Tak więc nie można oskarżonemu postawić zarzutu, że prowadził pojazd nie mając uprawnień, bo o ile nie miał polskiego prawa jazdy to posługiwał się dokumentem uznanym przez polskie władze i uprawniającym go do prowadzenia pojazdu na terenie Polski.

Mając na uwadze cel wprowadzenia regulacji zawartej w art. 180 a kk- eliminacja osób, które utraciły uprawnienia z uwagi na to, że stwarzały zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowy, a także powód cofnięcia uprawnień oskarżonemu - niepoddanie się obowiązkowi sprawdzenia kwalifikacji i badania psychologicznego - zwrócić należy uwagę na to, że oskarżony poddał się ostatecznie badaniu psychologicznemu, a badający go psycholog stwierdził brak przeciwwskazań do kierowania pojazdami, a kwalifikacje oskarżonego do prowadzenia pojazdów zostały sprawdzone na Ukrainie, gdzie po złożeniu stosownych egzaminów oskarżony otrzymał prawo jazdy trzech kategorii.

Tak więc pozytywny wynik badań psychologicznego i ukraińskiego egzaminu są dowodem na to, że oskarżony przestał być osobą stwarzającą zagrożenie w ruchu. Oskarżony chcąc prowadzić pojazd na terenie Polski nie musiał wcale uzyskiwać polskiego prawa jazdy, miał stosowny dokument wydany przez władze Ukrainy i uznawany przez Polskę na mocy przepisów powołanej wyżej konwencji.

Wobec powyższego Sąd uniewinnił oskarżonego od stawianego mu zarzutu.

O kosztach orzeczono w oparciu o art. art. 632 pkt 2 kpk.